

РЕШЕНИЕ

№ 17349

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Танка Цонева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12858** по описа за
2024 година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисията за противодействие на
корупцията /КПК/ срещу съдебно решение № 4761 от 31.10.2024 г. по н.а.х.д. № 6243/2024 г. по
описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 122 състав, с което е отменено наказателно
постановление /НП/ № КПК-НП-23/03.04.2024 г., издадено от председателя на КПК, с което на Р.
Г. С., на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /ЗПК/, е наложено
административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лв. за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл.
49, ал. 1, т. 2 ЗПК.

Касаторът навежда доводи за неправилност на решението на СРС поради нарушение на
материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди, че Р. С., в
качеството си на ликвидатор на дружеството „Овча купел“ ЕООД, е задължено лице по чл. 6, ал.
1, т. 51 ЗПК, тъй като в чл. 269, ал. 1 от Търговския закон изрично е посочено, че ликвидаторите
представяват дружеството и имат правата и задълженията на изпълнителния му орган.
Доколкото изпълнителният орган на едноличното дружество с ограничена отговорност е неговият
управител, то Р. С., в качеството му на ликвидатор, безспорно е задължено лице по смисъла на чл.
6, ал. 1, т. 51 ЗПК поради приравняването на ликвидаторите на изпълнителите по договор за
управление и контрол. Оспорва извода на съда, че административнонаказателната отговорност на
С. е ангажирана в резултат на разширително тълкуване и прилагане по аналогия, тъй като е

налице непълнота в закона. Сочи, че съгласно Търговския закон, ликвидаторите се числят към органите на управление на търговските дружества. Излага аргументи за съразмерност на наложената санкция и за отсъствие на предпоставките за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и да потвърди НП. Претендира юриск. възнаграждение.

Ответникът – Р. Г. С., в писмен отговор и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и развива съображения за правилност на решението на СРС. Моли оспореното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че не е било доказано обвинението за нарушение с правна квалификация чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК, тъй като субектът на процесното НП не е задължен субект по ЗПК, поради което недопустимо е ангажирана административнонаказателната му отговорност. СРС е приел, че липсва и субективният елемент от състава на вмененото нарушение, както и че наложената глоба е несъразмерна. Отделно от това, въззивният съд е изложил мотиви за наличие на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че решението е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Видно от приложимата и относима нормативна уредба на чл. 266 и сл. от ТЗ следва, че в производството по ликвидация дружеството е прекратено, но не е заличено, като самата му дейност също все още не е прекратена. Т.е. дружеството съществува и волеизявява самостоятелно като стопански субект, респ. и като самостоятелен субект на данъчно-осигурителния контрол, макар и при пълно ограничение в представителната власт на досегашните му органи на управление. В своята практика /решение № 1778/30.01.1995 г. по гр. д. № 396/94 г., V г. о./, ВКС е имал възможността да постанови, че непосредственият извод от разпоредбата на чл. 269, ал. 1 и ал. 2 ТЗ сочи, че дружествените органи не разполагат с представителни правомощия и извършената от тях правна сделка от името на дружеството се квалифицира като сделка без представителна власт. Т.е. представителна власт има единствено ликвидаторът.

Съгласно чл. 268 ТЗ, ликвидаторите са длъжни да довършат текущите сделки, да съберат вземанията, да превърнат останалото имущество в пари и да удовлетворят кредиторите. Те могат да сключват нови сделки, само ако това се налага от ликвидацията. Разпоредбата на ал. 3 на чл. 268 ТЗ предвижда, че ликвидаторите са длъжни да уведомят Националната агенция за приходите за започналата ликвидация.

На следващо място, съгласно чл. 269 ТЗ, ликвидаторите представляват дружеството и имат правата и задълженията на изпълнителния му орган. Тук следва да се акцентира и върху ал. 4 на чл. 268 ТЗ, по силата на която разпоредба ликвидаторът е длъжен да осъществява правомощията си с грижата на добър търговец, т.е. в интерес и с оглед интереса на дружеството в ликвидация.

Независимо от това обаче, не може да се приеме, че ликвидаторът е орган на дружеството. Ликвидаторът управлява дружеството, като има пълната представителна власт, той може да сключва сделки, ако това се налага от ликвидацията /арг. чл. 268, ал. 1 ТЗ/. В този смисъл безспорно ликвидаторите могат да предприемат правно обвързващи действия. Същественият извод в случая обаче е, че макар в производството по ликвидация именно ликвидаторът да разполага с представителна власт и да има права и задължения на изпълнителния орган на дружеството /чл. 269 ал.1 ТЗ/, то спрямо него не са приложими нормите на ЗПК.

Съгласно чл. 49, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗПК, лицата, заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси пред Комисия за противодействие на корупцията. Сред лицата, заемащи публични длъжности по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, са представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала.

Няма спор, а и от доказателствата по делото се установява, че Р. С. е заемал длъжността ликвидатор на „Овча купел“ ЕООД, което е публично предприятие съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за публичните предприятия /ЗПП/. Според чл. 266 ал.6 от ТЗ ликвидаторите носят същата отговорност за дейността си по ликвидацията както управителите и другите изпълнителни органи на търговските дружества. Тоест, ликвидаторът има правата и задълженията на управителя, ограничени с оглед целите на ликвидацията. По арг. от чл. 23 ал.4 от ЗПП която въпреки , че касае членовете на управителните съвети в акционерните дружества с двустепенна структура, а в случая „О. купел“ е ЕООД, то и с оглед казаното, че ликвидаторът носи същата отговорност за дейността си по ликвидацията, както управителите и другите изпълнителни органи на търговските дружества, то следва извода, че ликвидаторът е независим от държавата, съответно от общината. Щом функциите на ликвидатора се приравнени на тези на управителя /без да се отричат предвидените ограничения/, последният е независим от държавата и общината, то и ликвидаторът е независим от държавата и общината. От друга страна разпоредбата на чл. 23 ал.3 от ЗПП изрично предвижда, че не са независими членове представителите на държавата в органите за управление и контрол.

Ето защо, след като представителите на държавата в органите за управление и контрол не са независими членове, Р. С. като ликвидатор е независим член и не е представител на държавата в орган на управление и контрол по см на чл. 6 ал.1 т.51 от ЗПК, поради което и няма качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал.1 т. 51 ЗПК. Поради тази причина за него не е възникнало задължение по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК и нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК в случая не е извършено от Р. С., доколкото не е административно наказателно отговорно лице по смисъла на ЗПК, тъй като не попада в обхвата на задължените лица по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК.

Ликвидаторите не са споменати нито в разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 51 ЗПК, нито в която и да е друга разпоредба на ЗПК, нито е налице препращаща норма, вменияваща задължения по ЗПК на ликвидаторите. Нещо повече, дори в разяснителното писмо на КПК от 03.11.2023 г., изпратено до министъра на икономиката и индустрията в отговор на направено от последния искане за разяснения, не се установява ликвидаторите да са включени в кръга на задължените по ЗПК лица. Недопустимо е по пътя на разширително тълкуване на закона да се обоснове административно наказателна отговорност /чл. 46 ал.3 от ЗНА/

Предвид изложеното, правилен е изводът на въззивния съд, че в случая административнонаказателната отговорност на С. е ангажирана в резултат на разширително тълкуване на закона, което е недопустимо. /чл. 46 ал.3 от ЗНА/ Настоящият състав напълно споделя изводите на СРС в тази насока и на основание чл. 221, ал. 2 АПК препраща към мотивите на обжалваното решение.

Отделно от изложеното, настоящият състав споделя и извода на районния съд, че дори при хипотетична съставомерност от обективна и субективна страна на поведението на С., то са налице основания за квалифициране на случая като „маловажен“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Въпреки че административното нарушение е формално (касае се за бездействие) и за да е съставомерно от обективна и субективна страна не е необходимо да са настъпили вреди последици, случаят е маловажен. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства на осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Предвид характера на нарушението, без целенасочено укриване на обстоятелство, подлежащо на деклариране, предвид това, че С. е изразил готовност да подаде декларация , ако действително е налице основание, тоест е задължено лице по ЗПК, степента на обществената му опасност е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК. В процесният случай налагането на административно наказание – „глоба“ по чл. 115, ал. 1 ЗПК, и то в размер около средния размер, предвиден за този вид нарушения, а именно 1600 лв., е прекомерно тежко за изпълнение на задължението и не би отговорило на целите, заложи в чл. 12 ЗАНН. Преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол. В случая, предпоставките на чл. 28, ал. 1 ЗАНН са били налице, но наказващият орган не го е приложил и на това основание правилно е отменено НП.

Доводите на касатора, че чл. 28 ЗАНН не следва да се прилага поради значимостта на задълженията, предвидени в закона, съдът намира за несъстоятелни. Законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай и чл. 28 ЗАНН следва да се прилага всякога, когато са налице предпоставките за това, както е в процесния казус. Предвид изложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора , на касатора не се дължат разноски. Дължат се разноски за заплатено адв възнаграждение на ответника по касация по арг от чл. 63д ЗАНН.

Направеното от касатора възражение за прекомерност на заплатения адв. хонорар в размер на 460 лв,е неоснователно, тъй като съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. - ДВ, бр. 14 от 2025 г.), касаеща определяне възнаграждение по административнонаказателни дела според който възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 460 лв. Тоест, заплатеното адв възнаграждение е в размер на минимума.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4761 от 31.10.2024 г. по н.а.х.д. № 6243/2024 г. по описа на СРС, НО, 122 състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията да заплати на Р. Г. С. сумата от 460 лв. разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: